ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ... ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΝΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΑΡΚΟΥΔΑ

(Κρατικαὶ εἰκόνες ἀπὸ τὴν Μακεδονικὴν Πρωτεύουσαν)

Ποιὸς εἶπε ὅτι ἡ δικαιοσύνη στὴν Ἑλλάδα δὲν στέκει ὑψηλὰ καὶ ὅτι οἱ Νόμοι δὲν φρουροῦνται ; Ὅποιος ἔχει ἀμφιβολίες σχετικῶς ἂς ἀκούσει τὴν παρακάτω ἱστορία :

Μιὰ φορὰ καὶ ἕνα καιρό. — δὲν θὰ εἶνε ἕνας χρόνος — στὶς «Νέες Φυλακές» Θεσσαλονίκης, μεταφέρθηκε γιὰ νὰ φυλακισθῇ, μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ μιὰ... ἀρκοῦδα.

Τί εἶχε συμβεῖ ;

Ἡ Ἀστυνομία τῆς Θεσσαλονίκης, μὲ μιὰ διάταξι της, ἀπαγόρευσε νὰ περνᾶνε οἱ χαλβατζῆδες, οἱ κονλουράδες, οἱ μικροπωλητὰι καὶ οἱ ἀρκουδαρέοι ἀπὸ τὰς ὁδοὺς Ἐγνατίας, Βενιζέλου κλπ. Τώρα ποιὸ δρόμο ἔπρεπε νὰ πάρουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γιὰ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὴν ὁδὸν ἁγίου Δημητρίου π.χ. στὴν ὁδὸν Βουλγαροκτόνου ἢ στὴν Ἐγνατία ὁδὸ ἀφοῦ ὅλες αὐτὲς Ἁνίου Δημητρίου, Τσιμισκῆ, Βουλγαροκτόνου, Ἐγνατίας κλπ. εἶνε παράλληλες, δεδομένου ὅτι, οὔτε ὁ Θεὸς ἐπρόβλεψε νὰ δώσῃ φτερὰ στὴν ἀρκοῦδα καὶ στοὺς χαλβατζῆδες γιὰ νὰ τὶς ὑπερπηδοῦν οὔτε ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης σκέφθηκε νὰ ὑψώσῃ ἐναέρια γεφύρια γιὰ νὰ περνᾶν οἱ ἀνεπιθύμητοι διαβάτες, χωρὶς νὰ ἀγγίζουν τὴν ἱερὴ σκόνη καὶ τὴν ἀκαθαρσία τῶν προνομιούχων τούτων δρόμων ; Ἄγνωστον !

Ἐὰν ἡ φύσις ἔδιδε φτερὰ εἰς τὶς ἀρκοῦδες.

Ἄγνωστο κι' ἀδιάφορο καὶ γιὰ τοὺς Κρατικοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴν ἀστυνομία ποὺ ἴσως νὰ ἔχῃ σειρίτιο καὶ «ἀμφιμασχάλια», δὲν εἶνε ὅμως ὑποχρεωμένη νὰ ἔχῃ καὶ στοιχειώδεις γνώσεις γεωμετρικάς.

Ἐπίσης, οὔτε ὁ Νομάρχης ποὺ ἐνέκρινε τὴν διάταξιν, εἶχε ὑποχρέωσι νὰ τὸ προσέξῃ αὐτό, οὔτε ὁ χωροφύλακας ποὺ ἐξετέλεσε τὴ διαταγή εἶχε ὄρεξι νὰ βασανίσῃ τὸ ζήτημα, οὔτε ὁ Πταισματοδίκης, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸ ἐξετάσῃ.

Κ' ἔτσι μιὰ ἡμέρα, ἕνας ἀρκουδιάρης, μαζὶ μὲ τὴν ἀρκοῦδα του, καθῶταν στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου «ἐπὶ παραβάσει ἀστυνομικῆς διατάξεως»...

Τὸ Δικαστήριο, ἄγρυπνος τηρητὴς τῶν Νόμων, τὸν κατεδίκασε σ' ἕνα βαρὺ πρόστιμον. Ὁ φτωχὸς Ἕλληνας πολίτης, δὲν εἶχε νὰ τὸ πληρώσῃ καὶ δυὸ χωροφύλακες, τὸν πῆγαν στὶς φυλακὲς ἐν ἐπισήμῳ κουστωδίᾳ.

Ἐκεῖ ὅμως γεννήθηκε ἕνα ἄλλο ζήτημα, ποὺ δὲν τὸ πρόβλεψε οὔτε ὁ Νόμος, οὔτε ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις.

Τί θὰ γίνῃ ἡ ἀρκοῦδα ;

Ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν ἀπεφάνθη ὅτι πρέπει νὰ ἐγκλεισθῇ κι' αὐτὴ μὲ τὸν ἀφέντη της, οἱ φυλακισμένοι ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται καὶ νὰ φωνάζουν, φοβούμενοι νὰ μὴ τοὺς φάῃ !... Ἂν τὴν ἄφηναν στὸ προαύλιο, θὰ ἔτρωγε τοὺς χωροφύλακας καὶ τοὺς δικαστικοὺς κλητῆρας καὶ τὰ ἄλλα τέτοια καὶ παρόμοια δημιουργήματα τοῦ Κράτους, ἂν τὴν κλεῖναν ἔξω ἀπὸ τὶς φυλακές, θὰ ἔτρωγε τὸν κόσμο, ἂν τὴν ἔκλειναν στὸ μπουντροῦμι, θὰ ἔτρωγεν τοὺς τιμωρημένους καταδίκους.

Ἂν πάλι δὲν ἔτρωγε τίποτε ἀπὸ αὐτά, τί θά.....ἔτρωγε ἡ ἀρκοῦδα !

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα καὶ ὅλοι ἀποροῦσαν καὶ ἐξίσταντο ! Τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ ; Πρόβλημα ἄλυτο. Γόρδιος δεσμός ! Μυστήριον !

Τέλος τὴν ἔστειλαν στὴ Γενικὴ Διοίκησι.

Ἀλλὰ κι' ἀπὸ κεῖ τὴν ἔστειλαν στὶς φυλακὲς γιατὶ τὸ Δικαστήριο δὲν δέχεται ἀρκοῦδες (νὰ χορεύουν) ἀλλὰ μόνον....ποντικούς !...

Κατόπιν αὐτοῦ οἱ χωροφύλακες ξαναφέραν τὸ τετράποδο καὶ πάλιν στὴν φυλακή του καὶ ἀποφασίστηκε :

Ἐγέλαγαν καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες.

— Νὰ ἐρωτηθῇ ἡ προϊσταμένη ἀρχή

Ἐτηλεφώνησαν λοιπὸν στὴν Εἰσαγγελία τί θὰ γίνῃ ἡ ἀρκοῦδα.

— «Ἐὰν ὑπάρχῃ ἀπόφασις ἐναντίον της νὰ ἐκτελεσθῇ, σύμφωνα μὲ τοὺς Νόμους !» Ἦρθε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ κεῖ.

Τότε ἐπινέβη ὁ Διευθυντὴς τῶν φυλακῶν κ. Σπαθάρος.

Ἐπρότεινε νὰ γίνῃ κάποιος ἔρανος, γιὰ νὰ πληρωθοῦν τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τὸ πρόστιμο τοῦ ἀρκουδιάρη καὶ νὰ ἀπολυθῇ κι' αὐτὸς καὶ ἡ ἀρκοῦδα του. Ἔδωσε μάλιστα πρῶτος τὸν ὀβολό του.

Ἀλλὰ στὶς φυλακὲς αὐτὲς κρατοῦνται ἄνθρωποι φτωχοί, ποὺ ἔπεσαν σὲ πταῖσμα ἀπὸ ἀφέλειά τους, μικρολωποδύται, ἄνθρωποι κακομοίρηδες καὶ δυστυχισμένοι. Ὅλοι αὐτοὶ εἶχαν ἀνάγκη ἐλέους καὶ δὲν εἶχαν οὔτε πεντάρα γιὰ νὰ ἐλεήσουν.

Τὸ ἐκ τοῦ ἐράνου συναχθὲν ποσόν, δὲν ἀνῆλθε συνεπῶς παραπάνω ἀπὸ 16 δραχμὲς καὶ λεπτὰ 40 καὶ ταῦτα ἐξ' ἀλουμινίου !

Ἔδωσε καὶ ὁ Κὺρ — Βασίλης ὁ Γιαννούλης ἕνα δίφραγκο καὶ ὁ Φούης ἄλλο ἕνα.

Τότε ἔγεινε σκέψις νὰ δοθῇ θεατρικὴ ἀρκουδικὴ παράστασις στὶς φυλακές, ὑπὲρ τοῦ κρατουμένου ἀρκουδιάρη. Ἡ ἀρκοῦδα χόρεψε, ὅπως δὲν χορεύουν οἱ φορολογούμενοι πολίτες τοῦ Κράτους. Ἐχόρευεν, ἐπήδησεν, ἐλίγυσεν, ἔκαμεν αἰκισμούς, ἐτανύθη ὡς γέρος, ἐφούσκωσεν ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἀνεδιπλώθη ὡς ἡ Μάτο-Χάρι, ἐστροβιλλίσθη ὡς ἀοιδὸς, τῶν Μούζικ-Χώλλ, ἐλιγώθη ὡς ἀστέρας τοῦ Κινηματογράφου, ἐμιμήθη πρόσωπα καὶ προσωπικότητας, ἔχειροκρότησαν οἱ χωροφύλακες, ἐγέλασαν οἱ παριστάμενοι δικαστικοὶ κλητῆρες, ἐξεκαρδίσθη ὁ κ. Κροκόδειλος, ποὺ ἤξενρε καλὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ καὶ ἡ παράστασις αὐτὴ δὲν ἀπέφερε περισσότερα ἀπὸ ἄλλες δέκα δραχμὲς καὶ λεπτὰ ἑξήντα εἰς ἀλουμίνιουμ καὶ τοῦτα.

Ἔδωσε καὶ ὁ κὺρ-Βασίλης ἕνα δίφραγκο.

— Τώρα, τί νὰ γίνῃ ! Πῶς θὰ ἱκανοποιηθοῦν καὶ τὰ Δημόσια ἔσοδα ; Νὰ ἰδοῦμε ! Ἔπεσε νὰ βραδυάζῃ πειά. Οἱ στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς ἐθήλωσαν ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψουν τὴν κυκλοφορία τῆς ἀρκούδας στὸ προαύλιο ἄνευ ἐπισήμου ἀδείας τοῦ ἀρμοδίου Εἰσαγγελέως, ὁ ἀρκουδιάρης δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μείνῃ ἔξω, ἀλλὰ οὔτε καὶ τῆς ἀρκούδας του νὰ χωρισθῇ.

Τὰ πράγματα ἄρχιζαν νὰ συγχίζωνται ὅταν ἐπενέβη καὶ πάλιν ὁ Διευθυντής.

— Δὲν τὴν πέρνετε, λέει στοὺς χωροφύλακας, συνοδεύοντες καὶ τὸν ἀρκουδιάρη, ὡς τὸ δρόμο, ἐδῶ γύρω, νὰ χορέψῃ στὶς γειτονιές, μήπως συναχθῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ ποσό; Κ' ἔτσι γλυτώσῃ καὶ τὸ Κράτος, καὶ ὁ κόσμος καὶ αὐτή ;...

Οἱ χωροφύλακες ἐδέχθηκαν καὶ ἡ τομπαθὴς — κατὰ τὸ πυροπαθὴς — συνοδεία ἐξῆλθε τῶν φυλακῶν.

Σὲ λίγη ὥρα ἡ ἀρκοῦδα περιεφέρετο χορεύουσα στὴ γειτονιά, ἐνῷ οἱ χωροφύλακες κρατοῦντες τὰ πηλίκιά τους, ἐμάζευαν τὰ χρήματα τοῦ Δημοσίου.

— Γιὰ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, παρακαλοῦμεν, Κύριοι !

Κι' οἱ «Κύριοι» κ' ἡ γυναικοῦλες κάτι ἔδιναν.

Ἔτσι ἱκανοποιήθηκε τὸ Κράτος, ἡ Δημοσία οἰκονομία, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Ἀστυνομικὴ Διάταξις, οἱ Νόμοι καὶ τὰ Διατάγματα κι' ἐτιμωρήθη αὐστηρῶς καὶ παραδειγματικῶς, ὁ παραβάτης ἀρκουδιάρης.

Ὄχι παίζουμε !.....

Σταμ. Σταμ.

Οἱ χωροφύλακες ἐμάζευαν δεκάρες.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

— Τὶ ἡλικίας εἶνε ἡ βαρώνη ;

— Τριανταέξη ἐτῶν...

— Ὤ !... Τριανταέξη ἐτῶν μόνο ! ;...

— Διάβολε, φίλε μου... Ἔτσι ἀκούω νὰ λέν πρὸ δεκαετίας, τοὐλάχιστον... Δὲν εἶνε δυνατὸν τόσοι ἄνθρωποι νὰ κάνουν λάθος !...